

voljno čakal v sodu, ker sem vedel, da pastirji kmalu pridejo in me rešijo. Tudi zraka nisem pogrešal, kajti roparji so pustili veliko luknjo, kjer se s čepom zamaši, odprto, tako da sem lahko roko skozi utaknil. A preden so še pastirji prišli, priplazila se je precej velika lisica in začela obirati kosti, ki so raztresene ležale po tleh. Ogledoval sem jo skozi luknjo in ker mi je vino dalo srčnost, sem stegnil roko skozi in jo o priliki zgrabil za metlasti rep, katerega sem potegnil v sod. Lisici se je gotovo čudno zdelo, kdo jo za rep grabi, in v strahu je močno potegnila, da bi ušla.

Pri tem je premaknila sod in ta — ne bodi len — pekete! pekete! po strmini navzdol. Sreča moja, da ni bilo zelo strmo, a vendar sem odletaval z ene strani na drugo, in urno so se ponavljali neprijetni sunki. Kajpada sem hitro spustil lisičin rep in si z rokami glavo varoval, da bi se preveč ne potolkel. Čimdalje hitreje smo se valili, čimdalje bolj me je premetavalo in kosti rahljalo, naenkrat pa — tresk! kakor bi bil potres, in kočija z neprostovoljnim kočijažem se je ustavila. Bil sem ves omamljen, in ko sem se hitro zavedel, ležal sem med štirimi obroči, na meni pa skodle in stranice razbitega soda, ki se je zadel ob veliko skalo. O lisici ni bilo ne duha, ne sluha. Kosti so me strašansko bolele, a vendar sem se pobral in hitel nazaj.

K zbirališču je ravno prvi pastir prihajal in čeravno sem to jutro toliko doživel, vendar nisem bil — Brlota. » R. E. M.

NA POLJU.

Solnce je vzšlo za zeleno goró
in pozlatilo je žitno poljé.

Dvignil se je pod visoko nebó
drobni škrjanček, pel pesmi glasné.

Mak se je sklanjal plavici nizkó
in ji govoril je bajke sladke;

vetrič pihljaj je čez klasje zlató,
radost je plula čez širno poljé.

Stopil je kmetič v zeleno poljé,
k nebu je dvignil uvele roké:

»Čuvaj, dobrotni Bog, nade mladé,
čuvaj Ti zlato nam žitno poljé!« — — —

Jak. Soklič.

